

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mirosław Ziaja
Sędziowie:	SA Michał Marzec SO del. Marcin Ciepiela (spr.)
Protokolant:	Grzegorz Pawelczyk

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach del. do Prokuratury Regionalnej w Katowicach Daniela Królczyka**

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2018 r. sprawy:

1. **T. K., s. S. i B., ur. (...)**

w K., oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

2. **J. K., c. J. i W., ur. (...) w G.**, oskarżonej

o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

3. **A. G., s. A. i M., ur. (...) w R. (Słowenia)**, oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

4. **R.W.,s. H. i J., ur. (...) w M.**, oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

5. **J. R., s. J. i J., ur. (...) w D. S.**, oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 297 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

na skutek apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Bielsku - Białej z dnia 25 stycznia 2018 roku, sygn. akt III K 10/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmując stan prawny obowiązujący dnia 7 czerwca 2010 r.:

- w punkcie 1 sformułowanie „z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I eliminuje art. 273 k.k., a z opisu tego czynu” zastępuje sformułowaniem „z opisu czynu zarzucanego w punkcie I części wstępnej”; a sformułowanie „w którym J. R., podając się za prezesa zarządu uprawnionego do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczył nieprawdę

co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” zastępuje sformułowaniem „w której podano nieprawdę co do sprzedaży R.W. dwóch ładowarek”;

- w punkcie 4 obniża wysokość stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego A. G. do 100 (stu) złotych;
- w punkcie 6 eliminuje sformułowanie „z jego kwalifikacji prawnej eliminuje art. 273 k.k., a”, sformułowanie „w którym J. R. podając się za prezesa zarządu uprawnionego do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczył nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” zastępuje sformułowaniem „w której podano nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”; a orzeczoną wobec oskarżonego R.W. karę pozbawienia wolności na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;
- w punkcie 7 uchyla zawarte tam rozstrzygnięcie i w to miejsce na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza na poczet kary grzywny orzeczonej oskarżonemu R.W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 19 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r., uznając ją za wykonaną do wysokości 26 (dwudziestu sześciu) stawek dziennych;
- w punkcie 8 eliminuje sformułowanie „z jego kwalifikacji prawnej eliminuje art. 271 § 1 i 3 k.k. k.k., a”, a sformułowanie „oraz podrobionej faktury VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której podając się za prezesa zarządu spółki (...) w T., uprawnionego do jej wystawienia, poświadczył nieprawdę co do sprzedaży R. (...) dwóch ładowarek” zastępuje sformułowaniem „oraz faktury VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której podano nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej) na rzecz:

- radcy prawnego W. K. – Kancelaria Radcy Prawnego w B.,

- adwokata M. K. (1) – Kancelaria Adwokacka w B.

kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonym T. K. i J. K. w postępowaniu odwoławczym;

4. zasądza od oskarżonego T. K. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 34 (trzydzieści cztery) złote oraz opłatę za postępowanie odwoławcze w kwocie 7600 (siedem tysięcy sześćset) złotych, zwalniając go od uiszczenia wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z urzędu;

5. zasądza od oskarżonej J. K. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 34 (trzydzieści cztery) złote oraz opłatę za postępowanie odwoławcze w kwocie 1500 (tysiąc pięćset) złotych, zwalniając ją od uiszczenia wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy z urzędu;

6. zasądza od oskarżonego A. G. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 34 (trzydzieści cztery) złote oraz opłatę za obie instancje w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych;

7. zasądza od oskarżonego R. W. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 34 (trzydzieści cztery) złote oraz opłatę za obie instancje w kwocie 900 (dziewięćset) złotych;

8. zasądza od oskarżonego J. R. wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 34 (trzydzieści cztery) złote oraz opłatę za postępowanie odwoławcze w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 458 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. ograniczone do części sporządzonej na wniosek w zakresie dotyczącym oskarżonych T. K., J. R. i A. G.)

T. K. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 28 sierpnia 2008 r., w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym M. K. (2), J. P., J. R. i R. W. oraz uzyskania od banku „(...)S.A. kredytu inwestycyjnego dla R. W. – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod własnym nazwiskiem, używając jako autentycznego podrobionego dokumentu umowy z dnia 12 sierpnia 2008 r. o współpracy, zawartej rzekomo z „P.P.H.U. (...)”, na którym podrobiono podpis M. K. (3), a także przedkładając nierzetelne dokumenty: zestawienia miesięcznych podsumowań kolumn księgi w roku 2008, za okres od stycznia do lipca, zestawienia wyniku finansowego, zestawienia nadwyżki finansowej oraz bilansu (wykonane) wg stanu na lipiec 2008 r. nieoddającego rzeczywistych zamierzeń gospodarczych biznesplanu oraz oświadczenia majątkowego z dnia 25 sierpnia 2008 r., w którym fałszywie zapewnił, że jest współwłaścicielem mieszkania w G. oraz właścicielem samochodu osobowego marki (...), a także posługując się dokumentem faktury VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w którym J. R., będąc jako prezes zarządu uprawniony do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczył nieprawdę co do mającej znaczenie prawne okoliczności sprzedaży R. W. dwóch ładowarek kołowych (...), rok produkcji 2004 wraz z oprzyrządowaniem dodatkowym – łącznej wartości netto 625 000 zł, stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank „(...)S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 500 000 zł, stanowiącej wartość kredytu inwestycyjnego udzielonego na podstawie umowy nr (...), z przeznaczeniem na zakup dwóch koparek kołowych (...), tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

II. w dniu 7 grudnia 2009 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. K. (2), A. B., S. W. i J. K. – przedsiębiorcą prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...)S.A. kredytu dla J. K., używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za rok podatkowy 2008 PIT-36 z załącznikiem PIT/B, rzekomo złożonego w Urzędzie Skarbowym w L., umowy na wykonanie usług, rzekomo zawartej w dniu 2 grudnia 2009 r. pomiędzy (...) sp. z o. o. a P.H.U. (...), a także przedkładając nierzetelne dokumenty: podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 31 lipca 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 października 2009 r. oraz bilansu, zestawienia wyniku finansowego, analizy wskaźnikowej – w zakresie wartości wskazanych wg stanu na grudzień 2008 r., październik 2009 r., zestawienia nadwyżki finansowej w zakresie wartości wskazanych wg stanu na październik 2009 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank „(...) SA. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 500 000 zł, stanowiącej wartość kredytu (...) udzielonego na podstawie umowy nr (...) na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M.(...),

rok produkcji 2008, numer nadwozia (...), wraz z dodatkowym wyposażeniem, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

III. w dniu 29 stycznia 2010 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. K. (2), A. B., S. W. i J. K. – przedsiębiorcą prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...) S.A. kredytu dla J. K., używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za rok podatkowy 2008 - PIT-36 z załącznikiem PIT/B, rzekomo złożonego w Urzędzie Skarbowym w L., umowy na wykonanie usług, rzekomo zawartej w dniu 2 grudnia 2009 r. pomiędzy (...) sp. z o. o. a P.H.U. (...), a także przedkładając nierzetelne dokumenty w postaci: podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 31 lipca 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 października 2009 r. oraz bilansu, zestawienia wyniku finansowego, analizy wskaźnikowej – w zakresie wartości wskazanych wg stanu na grudzień 2008 r., październik 2009 r., zestawienia nadwyżki finansowej – w zakresie wartości wskazanych wg stanu na październik 2009 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) SA. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) S.A. Do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie łącznej 950 000 zł, stanowiącej wartość kredytu (...) udzielonego, na podstawie umów:

- nr (...) w kwocie 475 000 zł na zakup samochodu ciężarowego marki M.(...) rok produkcji 2008, numer nadwozia (...), wraz z dodatkowym wyposażeniem,

- nr (...) w kwocie 475 000 zł na zakup samochodu ciężarowego m-ki M.(...), rok produkcji 2008, numer nadwozia (...) wraz z dodatkowym wyposażeniem,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

IV. w dniu 6 kwietnia 2010 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym M. K. (2), A. B. i J. P. oraz A. G. – prezesem zarządu spółki z o.o. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...) S.A., kredytu dla spółki z o.o. (...), używając, jako autentycznych, podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT-8 za 2008 rok złożonego rzekomo w Urzędzie Skarbowym w P., umowy z dnia 22 stycznia 2010 r. rzekomo zawartej w B., pomiędzy (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez prezesa zarządu A. K. a (...) sp. z o.o. na budowę kanalizacji sanitarnej, a także przedkładając nierzetelne dokumenty: rachunku zysków i strat z uwzględnieniem bufora wraz z bilansem – wariant porównawczy obejmujący lata 2008 i 2009, rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 466 650 zł, stanowiącej wartość kredytu udzielonego na podstawie umowy nr (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M. (...), nr nadwozia (...), rok produkcji 2008,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

V. w dniu 27 maja 2010 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym T. K., J. P., A. B. i A. G. jako prezesem spółki z o.o. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...) S.A., kredytu dla spółki z o.o. (...), używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT-8 za 2008 rok złożonego rzekomo w Urzędzie Skarbowym w P., umowy z dnia 22 stycznia 2010 r. rzekomo zawartej w B., pomiędzy (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez prezesa zarządu A. K. a (...) sp. z o.o. na budowę kanalizacji sanitarnej, a także przedkładając nierzetelne dokumenty: rachunku zysków i strat z uwzględnieniem bufora wraz z bilansem – wariant porównawczy obejmujący lata 2008 i 2009, rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r. i marzec 2010 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) SA. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 933 300 zł, stanowiącej wartość dwóch kredytów udzielonych na podstawie:

- umowy nr (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M. (...), nr nadwozia (...), rok produkcji 2008, w kwocie 466 650 zł,
- umowy nr (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M.(...), nr nadwozia (...), rok produkcji 2008, w kwocie 466 650 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

J. K. została oskarżona o to, że:

VI. w dniu 7 grudnia 2009 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. K. (2), A. B., S. W., T. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...) SA. kredytu dla siebie jako przedsiębiorcy prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...), używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za rok podatkowy 2008 PIT-36 z załącznikiem PIT/B, rzekomo złożonego w Urzędzie Skarbowym w L., umowy na wykonanie usług, rzekomo zawartej w dniu 2 grudnia 2009 r. pomiędzy (...) sp. z o. o. a P.H.U. (...), a także przedkładając nierzetelne dokumenty: podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 31 lipca 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 października 2009 r. oraz bilansu, zestawienia wyniku finansowego, analizy wskaźnikowej – w zakresie wartości wskazanych wg stanu na grudzień 2008 r., październik 2009 r., zestawienia nadwyżki finansowej w zakresie wartości wskazanych wg stanu na październik 2009 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadziła bank (...) SA. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 500 000 zł, stanowiącej wartość kredytu (...) udzielonego na podstawie umowy nr (...) na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M.(...), rok produkcji 2008, numer nadwozia (...), wraz z dodatkowym wyposażeniem, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

VII. w dniu 29 stycznia 2010 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym z M. K. (2), A. B., S. W. i J. K. – przedsiębiorcą prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku „(...)” S.A. kredytu dla J. K., używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za rok podatkowy 2008 – PIT-36 z załącznikiem PIT/B, rzekomo złożonego w Urzędzie Skarbowym w L., umowy na wykonanie usług, rzekomo zawartej w dniu 2 grudnia 2009 r. pomiędzy (...) sp. z o. o. a P.H.U. (...) a także przedkładając nierzetelne dokumenty w postaci: podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 31 lipca 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r., podsumowania książki przychodów i rozchodów za okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 października 2009 r. oraz bilansu, zestawienia wyniku finansowego, analizy wskaźnikowej – w zakresie wartości wskazanych wg stanu na grudzień 2008 r., październik 2009 r., zestawienia nadwyżki finansowej – w zakresie wartości wskazanych wg stanu na październik 2009 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadziła w błąd pracowników banku „(...)” S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadziła bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie łącznej 950 000 zł, stanowiącej wartość kredytu (...) udzielonego na podstawie umów:

- nr (...) w kwocie 475 000 zł na zakup samochodu ciężarowego marki M. (...), rok produkcji 2008, numer nadwozia (...), wraz z dodatkowym wyposażeniem,

- nr (...) w kwocie 475 000 zł na zakup samochodu ciężarowego m-ki M. (...), rok produkcji 2008, numer nadwozia (...) wraz z dodatkowym wyposażeniem,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k., i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

A. G. został oskarżony o to, że:

VIII. w dniu 6 kwietnia 2010 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym M. K. (2), A. B., J. P. i T. K., jako prezes zarządu spółki z o.o. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...) SA. kredytu dla spółki z o.o. (...), używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT-8 za 2008 rok złożonego rzekomo w Urzędzie Skarbowym w P., umowy z dnia 22 stycznia 2010 r. rzekomo zawartej w B., pomiędzy (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez prezesa zarządu A. K. a (...) sp. z o.o. na budowę kanalizacji sanitarnej, a także przedkładając nierzetelne dokumenty: rachunku zysków i strat z uwzględnieniem bufora wraz z bilansem – wariant porównawczy obejmujący lata 2008 i 2009, rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) SA. Do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 466 650 zł, stanowiącej wartość kredytu udzielonego na podstawie umowy nr (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M.(...), nr nadwozia (...), rok produkcji 2008, tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.,

IX. w dniu 27 maja 2010 r., w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym T. K., J. P., A. B. i T. K., jako prezes spółki z o.o. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uzyskania od banku (...)

S.A. kredytu dla spółki z o.o. (...), używając jako autentycznych podrobionych dokumentów: zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) CIT-8 za 2008 rok złożonego rzekomo w Urzędzie Skarbowym w P., umowy z dnia 22 stycznia 2010 r. rzekomo zawartej w B., pomiędzy (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez prezesa zarządu A. K. a (...) sp. z o.o. na budowę kanalizacji sanitarnej, a także przedkładając nierzetelne dokumenty: rachunku zysków i strat z uwzględnieniem bufora wraz z bilansem – wariant porównawczy obejmujący lata 2008 i 2009, rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., rachunku zysków i strat wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., rachunku przepływów pieniężnych wg stanu na grudzień 2008 r., grudzień 2009 r. i marzec 2010 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., bilansu (aktywa/pasywa) wg stanu na grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., marzec 2010 r., stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się przez kredytobiorcę z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów, umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 933 300 zł stanowiącej wartość dwóch kredytów udzielonych na podstawie:

- umowy nr (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M. (...) nr nadwozia (...), rok produkcji 2008, w kwocie 466 650 zł,
- umowy nr (...) z przeznaczeniem na sfinansowanie zakupu samochodu ciężarowego marki M.(...), nr nadwozia (...), rok produkcji 2008, w kwocie 466 650 zł,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

R.W. został oskarżony o to, że:

X. w dniu 28 sierpnia 2008 r., w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym M. K. (2), J. P., T. K. i J. R. oraz uzyskania od banku „(...)” S.A. kredytu inwestycyjnego dla siebie jako przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod własnym nazwiskiem, używając jako autentycznego podrobionego dokumentu umowy z dnia 12 sierpnia 2008 r. o współpracy, zawartej rzekomo z „P.P.H.U. (...)”, na którym podrobiono podpis M. K. (3), a także przedkładając nierzetelne dokumenty: zestawienia miesięcznych podsumowań kolumn księgi w roku 2008, za okres od stycznia do lipca, zestawienia wyniku finansowego, zestawienia nadwyżki finansowej oraz bilansu (wykonane) wg stanu na lipiec 2008 r. nieoddającego rzeczywistych zamierzeń gospodarczych biznesplanu oraz oświadczenia majątkowego z dnia 25 sierpnia 2008 r., w którym fałszywie zapewnił, że jest współwłaścicielem mieszkania w G. oraz właścicielem samochodu osobowego marki „S.”, a także posługując się dokumentem faktury VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w którym J. R., będąc jako prezes zarządu uprawniony do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczył nieprawdę co do mającej znaczenie prawne okoliczności sprzedaży R. W. dwóch ładowarek kołowych (...), rok produkcji 2004 wraz z oprzyrządowaniem dodatkowym – łącznej wartości netto 625 000 zł, stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku „(...)” S.A. I Oddział w B. co do zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 500 000 zł, stanowiącej wartość kredytu inwestycyjnego udzielonego na podstawie umowy nr (...), z przeznaczeniem na zakup dwóch koparek kołowych (...), tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

J.R. został oskarżony o to, że:

XI. w dniu 28 sierpnia 2008 r., w B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w tym M. K. (2), J. P., T. K. i R. W. oraz uzyskania od banku (...) S.A. kredytu inwestycyjnego dla R. W. – przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą pod własnym nazwiskiem, używając jako autentycznego podrobionego dokumentu umowy z dnia 12 sierpnia 2008 r. o współpracy, zawartej rzekomo z „P.P.H.U. (...)”, na którym podrobiono podpis M. K. (3), a także przedkładając nierzetelne dokumenty: zestawienia miesięcznych podsumowań kolumn księgi w roku 2008, za okres od stycznia do lipca, zestawienia wyniku finansowego, zestawienia nadwyżki finansowej oraz bilansu (wykonane) wg stanu na lipiec 2008 r. nieoddającego rzeczywistych zamierzeń gospodarczych biznesplanu oraz oświadczenia majątkowego z dnia 25 sierpnia 2008 r., w którym fałszywie zapewnił, że jest współwłaścicielem mieszkania w G. oraz właścicielem samochodu osobowego marki S. (...), oraz dokumentu faktury VAT proforma nr (...)z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której będąc jako prezes zarządu spółki (...) w T., uprawnionym do jej wystawienia, poświadczyl nieprawdę co do mającej znaczenie prawne okoliczności sprzedaży R. W. dwóch ładowarek kołowych (...), rok produkcji 2004 wraz z oprzyrządowaniem dodatkowym – łącznej wartości netto 625 000 zł, stanowiące załącznik do wniosku kredytowego i mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, wprowadził w błąd pracowników banku (...) I Oddział w B. co zamiarów gospodarczych, przeznaczenia kredytu oraz zdolności kredytowej i możliwości wywiązania się z warunków umowy kredytowej – posiadania dochodów umożliwiających spłacenie w umówionych terminach rat kredytowych oraz całości kredytu wraz z umówionymi odsetkami w ustalonym terminie, przez co doprowadził bank (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem znacznej wartości w kwocie 500 000 zł, stanowiącej wartość kredytu inwestycyjnego udzielonego na podstawie umowy nr (...), z przeznaczeniem na zakup dwóch koparek kołowych (...), tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k., i art. 271 § 1 i 3 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 r. (sygn. akt III K 10/16) Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej:

1. uznał oskarżonego T. K. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, II, III, IV i V aktu oskarżenia z tą zmianą, że z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I wyeliminował art. 273 k.k., a z opisu tego czynu wyeliminował sformułowanie „M. K. (2), J. P.”, a sformułowanie, w którym J. R., będąc jako prezes zarządu uprawniony do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczyl nieprawdę co do mającej znaczenie prawne okoliczności sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” zastąpił sformułowaniem „w którym J. R., podając się za prezesa zarządu uprawnionego do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczyl nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”, przyjął, że czynów opisanych w pkt II i III dopuścił się on w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru, a z ich opisów wyeliminował sformułowanie „M. K. (2), A. B., S. W. i”; nadto przyjął, że czynów opisanych w pkt IV i V dopuścił się on w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru, a z ich opisów wyeliminował sformułowania: „M. K. (2), A. B. i J. P. oraz”, „T. K., J. P., A. B. i”, w konsekwencji przyjął, że zarzucanych mu w pkt I oraz stanowiących jeden czyn ciągły z pkt II i III oraz jeden czyn ciągły z pkt IV i V przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. dopuścił się on działając w warunkach ciągu przestępstw i za te przestępstwa na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. oraz na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 360 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

2. uznał oskarżoną J. K. za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt VI i VII aktu oskarżenia z tą zmianą, że przyjął, iż czynów tych dopuściła się ona w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru, a z ich opisów wyeliminował sformułowania „M. K. (2), A. B., S. W.”, zastępując w pkt VII sformułowanie „J. K. – przedsiębiorcą prowadzącą” sformułowaniem „T. K., działając jako przedsiębiorca prowadzący”, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to przestępstwo na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał ją na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł;

3. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 2 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonej J. K. na okres próby wynoszący 3 lata;

4. uznał oskarżonego A.G. za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt VIII i IX aktu oskarżenia z tą zmianą, że przyjął, iż czynów tych dopuścił się on w wykonaniu jednego z góry powziętego zamiaru, a z opisu czynu z pkt VIII wyeliminował sformułowanie „M. K. (2), A. B., J. P. i”, zaś z opisu czynu z pkt IX wyeliminował sformułowanie „T. K., J. P., A. B. i” to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to przestępstwo na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł;

5. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 4 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu A.G. na okres próby wynoszący 5 lat;

6. uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt X aktu oskarżenia z tą zmianą, że z jego kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 273 k.k., a z opisu tego czynu wyeliminował sformułowanie „M. K. (2), J. P.,”, a sformułowanie „w którym J. R., będąc jako prezes zarządu uprawniony do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczył nieprawdę co do mającej znaczenie prawne okoliczności sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” zastąpił sformułowaniem „w którym J. R., podając się za prezesa zarządu uprawnionego do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczył nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to przestępstwo na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł;

7. na mocy art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej w pkt 6 kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R.W. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie od dnia 19 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.;

8. uznał oskarżonego J. R. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XI aktu oskarżenia z tą zmianą, że z jego kwalifikacji prawnej wyeliminował art. 271 § 1 i 3 k.k. k.k., a z opisu tego czynu wyeliminował sformułowanie „M. K. (2), J. P.,”, a sformułowanie „oraz dokumentu faktury VAT proforma nr(...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której będąc, jako prezes zarządu spółki (...) w T., uprawnionym do jej wystawienia, poświadczył nieprawdę co do mającej znaczenie prawne okoliczności sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” zastępuje sformułowaniem „oraz podrobionej faktury VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której podając się za prezesa zarządu spółki (...) w T., uprawnionego do jej wystawienia, poświadczył nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”, to jest przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to przestępstwo na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 3 miesiące pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

9. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3, 4 i 5 i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego:

- T. K. w kwocie 8380 zł,
- J. K. w kwocie 2280 zł,
- A.G. w kwocie 4760 zł,
- R. W. w kwocie 960 zł,
- J. R. w kwocie 2760 zł,

zwalniając ich na mocy art. 624 § 1 k.p.k. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa pozostałej części przypadających na nich kosztów sądowych;

10. na mocy art. 618 pkt 11 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze oraz art. 22³ ust. 1 ustawy o radcach prawnych zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- r.pr. W. K. Radcy Prawnego w B. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu T. K. z urzędu kwotę 885,60 zł, w tym 23% VAT,
- **adw. M. K. (1) Kancelaria Adwokacka w B. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej J. K. z urzędu kwotę 885,60 zł, w tym 23% VAT.**

Apelację od tego wyroku wywiedli obrońcy wszystkich oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego T. K. zaskarżył wyrok „w pkt I, II, III, IV i V” i zarzucił mu naruszenie przepisów postępowania karnego, które miały istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 427 § 1 k.p.k., art. 444 k.p.k. poprzez „dokonanie dowolne i sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania” wybiórczej oceny dowodów, w tym w szczególności co do zeznań: A. G. R. W., J. R. w odniesieniu do zeznań M. K. (2), K. P., J. P., S. W. oraz szeregu innych osób w kontekście ich zeznań w przedmiotowej sprawie z jednoczesnym skorzystaniem z art. 60 § 3 k.k. (nadzwyczajnym złagodzeniu kary).

Stawiając powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i „całkowite uniewinnienie” oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji i przeprowadzenie dowodów zawnioskowanych niżej, tj. w uzasadnieniu apelacji, a na wypadek uznania winy oskarżonego i nieprzekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji – o zastosowanie wobec oskarżonego art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej kary. Nadto, obrońca oskarżonego T. K. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania apelacyjnego.

Z kolei obrońca oskarżonego J. R. – adw. R. F. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu mającą wpływ na końcowe rozstrzygnięcie obrazę:

1. przepisów postępowania, a to art. 410 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez:

a. nieuprawnione przyjęcie, że na fakturze VAT (...) nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 roku znajduje się podpis złożony przez J. R., podczas gdy ta okoliczność nie wynika z żadnego innego dowodu, a całość sprawy jasno pokazuje, że inne osoby zamieszane w proceder, w szczególności J. P. i M. K. (2) fałszowali dokumenty, w tym podpisy,

b. nieuprawnione przyjęcie, że J. R. odniósł korzyść majątkową z udzielonego R. W. kredytu, podczas gdy umowa kredytowa oraz wypłata środków nastąpiła już po odwołaniu J. R. z funkcji prezesa spółki (...) sp. z o.o. i nie miał dostępu do rachunków bankowych spółki, na które przelane zostały środki,

2. przepisów prawa materialnego, a to art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez niewykazanie, w jakiej wysokości oskarżony doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, podczas gdy sąd stosuje kumulatywną kwalifikację prawną z art. 294 § 1 k.k. odnoszącą się do art. 115 § 5 k.k., a z akt sprawy wynika, że kredyt został zaciągnięty w innej kwocie, znaczna część kredytu została spłacona, a nadto oskarżony według ustaleń sądu miał jeszcze dzielić się tą kwotą z innymi osobami.

Mając na uwadze powyższe, obrońca J. R. – adw. R. F. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. uniewinnienie oskarżonego J. R. od zarzucanych mu czynów,

2. zasądzenie na rzecz oskarżonego zwrotu wydatków niezbędnych do ustanowienia jednego obrońcy w sprawie wedle norm przepisanych.

Natomiast obrońca oskarżonego A. G. zaskarżył wyrok wyłącznie w zakresie pkt 4 co do orzeczonej kary grzywny oraz w zakresie pkt 9 co do kosztów sądowych zasądzonych od tego oskarżonego.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia, to jest:

a. art. 624 § 1 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie w stosunku do wszystkich kosztów sądowych obciążających A.G., albowiem niezasadnie nie uznał Sąd meriti, że uiszczenie kosztów sądowych przez oskarżonego w wysokości 4760 zł nie pozostanie zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodziną majątkową i wysokość osiąganych dochodów,

b. art. 424 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w treści uzasadnienia wyroku podstaw ustalenia wysokości stawki grzywny, czym uniemożliwił Sąd obrońcy polemikę z rozstrzygnięciem w zakresie podstaw przyjęcia wysokości stawki dziennej kary grzywny na poziomie 150 zł;

2. obrazę prawa materialnego, a to art. 33 § 3 k.k., albowiem Sąd meriti w sposób rażąco wysoki ustalił wysokość stawki dziennej kary grzywny (na poziomie 150 zł), nie biorąc pod uwagę dochodów oskarżonego, sytuacji osobistej, rodzinnej, materialnej oraz możliwości zarobkowych, a te sprowadzają się do stwierdzenia, że oskarżony jest mocno schorowany, stan zdrowia uniemożliwia mu podjęcie jakiegokolwiek aktywności zawodowej, prowadzi samotnie gospodarstwo domowe, świadczy alimenty na rzecz szesnastoletniego A. I. G. na poziomie 500 zł miesięcznie, a utrzymuje się wyłącznie z renty w wysokości 430,81 Euro, co stanowi jego jedyne źródło dochodów.

Stawiając powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego A.G. wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 4 w ten sposób, aby ustaloną stawkę dzienną kary grzywny zmniejszyć do kwoty 10 zł oraz zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 9 w ten sposób, aby na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych T. K., J. R.iA. G.doprowadziły do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku w części ich dotyczącej, aczkolwiek nastąpiło to wskutek uwzględnienia tylko jednego zarzutu stawianego przez obrońcę oskarżonego J. R. oraz częściowo zarzutów obrońcy oskarżonego A.G.. W pozostałym, przeważającym zakresie wymienione apelacje okazały się bezzasadne.

Zważywszy, że wszystkie przestępstwa przypisane oskarżonemu T. K. zostały popełnione wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi (choć w różnych konfiguracjach osobowych), a zarzuty stawiane przez obrońcę tegoż oskarżonego dotyczyły najszerszej gamy zagadnień, Sąd Apelacyjny przeanalizuje wniesiony przezeń środek odwoławczy w pierwszej kolejności.

Już na wstępie podkreślić należy, że apelacja obrońcy oskarżonego T. K. od strony formalnej nie została sformułowana prawidłowo, bowiem w jej petitum zawarto jedynie ogólnikowo przywołane przepisy, które rzekomo naruszył Sąd I instancji, a dopiero z uzasadnienia środka odwoławczego wynikało, jakie konkretnie zarzuty stawiał obrońca. Tymczasem, ratio legis wprowadzonego w art. 446 § 1 k.p.k. przymusu adwokacko-radcowskiego sprowadza się do zapewnienia odpowiedniego poziomu nie tylko merytorycznego, ale i formalnego apelacji wnoszonych od wyroków sądu okręgowego.

Przechodząc do analizy zarzutów naruszenia przepisów postępowania sformułowanych przez obrońcę oskarżonego T. K., należy podkreślić, że w judykaturze nie budzi wątpliwości, iż naruszenie norm wyrażonych w art. 2 § 2 k.p.k. (wyrok SN z 27 lipca 2000 r., IV KKN 532/99, LEX nr 250044, Prok.i Pr.-wkl. 2001/1/7; postanowienie SN z 28 grudnia 2001 r., V KKN 329/00, LEX nr 51623) oraz w art. 4 k.p.k. (postanowienie SN z dnia 9 lipca 2014 r., II KK 140/14, LEX nr 1480322; wyrok SN z 5 października 2010 r., III KK 370/09, OSNwSK 20101/1878) nie może stanowić samodzielnej,

autonomicznej podstawy apelacyjnej, gdyż przepisy te określają ogólne dyrektywy postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie prawdy materialnej oraz obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym. Tymczasem, skarżący nie powiazał z rzekomą obrazą norm zawartych w art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. naruszenia żadnych przepisów szczegółowych lub decyzji procesowych.

Dodatkowo, w kontekście przywołanych przepisów, konieczne jest przypomnienie, że niniejsze postępowanie, z uwagi na datę wniesienia aktu oskarżenia po 30 czerwca 2015 r., a zarazem przed 15 kwietnia 2016 r., toczyło się w tzw. trybie kontradiktoryjnym, tj. na gruncie przepisów Kodeksu postępowania karnego w brzmieniu obowiązującym w owym czasie, nadanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013.1247 ze zm.). Liczne zmiany dokonane tą nowelizacją sprowadzały się przede wszystkim do maksymalizacji znaczenia zasady kontradiktoryjności. W toku rozpoznania spraw w tzw. procesie kontradiktoryjnym inicjatywa sądu została co do zasady ograniczona do „wyjątkowych wypadków uzasadnionych szczególnymi okolicznościami” (por. art. 167 k.p.k.), a przewodniczący kierował rozprawą i czuwał nad jej prawidłowym przebiegiem (art. 366 § 1 k.p.k.), bez dodatkowego wymogu (z okresu do dnia 30 czerwca 2015 r. oraz od dnia 15 kwietnia 2016 r.) baczności, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy. Oczywistą tego konsekwencją był wymóg aktywności stron postępowania. Obrońcy oskarżonych powinni zdawać sobie sprawę, że niepodważenie, choćby z powodu własnej inercji, dowodów zaofiarowanych przez oskarżyciela publicznego, w szczególności wynikających z depozycji procesowych M. K. (2), J. P. i S. W., może doprowadzić do dania im wiary, a w konsekwencji skazania oskarżonych. Sąd I instancji rozstrzygał bowiem w kwestii winy, a w konsekwencji i kary, w oparciu o dowody zaofiarowane przede wszystkim przez strony procesu. Z kolei Sąd odwoławczy był uprawniony do oddalenia wniosków dowodowych zgłoszonych przez strony, które mogły one powołać przed Sądem I instancji, a jednak tego nie uczyniły (art. 427 § 3 k.p.k.). Wreszcie, zgodnie z art. 427 § 4 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r., w postępowaniu przed sądem, które zostało wszczęte z inicjatywy strony, w środku odwoławczym nie można podnosić zarzutu nieprzeprowadzenia przez sąd określonego dowodu, jeżeli strona nie składała w tym zakresie wniosku dowodowego.

Zatem, już z uwagi na przedstawione reguły procesu kontradiktoryjnego niezasadne były zawarte w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego T. K.: zarzut pominięcia w toku postępowania pierwszoinstancyjnego „dokumentu z konfrontacją S. W. i oskarżonego T. K.” (k. 652), wniosek o dopuszczenie na rozprawie odwoławczej dowodu z dokumentów dołączonych do akt przez oskarżoną (k. 651), jak również zarzut i powiązany z nim wniosek, aby uchylić zaskarżony wyrok celem uzupełnienia postępowania dowodowego o szczegółowe przesłuchanie osób przeprowadzających kontrolę wewnętrzną w roku 2011 w zakresie udzielania kredytów (k. 648). W tym ostatnim przypadku wskazać należy dodatkowo, że postulowane przesłuchania świadków nie mogły mieć znaczenia dla oceny przestępczego zachowania oskarżonych podjętego w latach 2008-2010, a ustalenie okresu działania M. K. (2) i J. P., co obrońca wskazywał jako cel opisanych czynności, nie było przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd Apelacyjny uznał również za chybiony główny – jak można sądzić z ujęcia go w petitum apelacji – zarzut obrońcy oskarżonego T. K. dokonania przez Sąd Okręgowy dowolnej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania, a zarazem wybiórczej oceny dowodów. Już w tym miejscu podkreślić należy, że zarzut ten został nieprawidłowo sformułowany, gdyż nie sposób zarzucać generalnie wadliwej oceny dowodów, zaznaczając jedynie jak obrońca oskarżonego T. K., że „w szczególności” dotyczy on zeznań wymienionych osób, a także „szeregu innych”. Skarżący, a zwłaszcza podmiot fachowy, jest zobligowany wskazać, w przypadku których dowodów miało dojść do ich wadliwej oceny i na czym ona polegała. Jeżeli tego nie uczyni, Sąd odwoławczy nie jest obowiązany, ani uprawniony do odgadywania intencji skarżącego i badania pod kątem oceny dowodów wszelkich czynności procesowych przeprowadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Wszak, w myśl art. 433 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz podniesionych zarzutów.

W tym kontekście w ślad za Sądem Najwyższym (postanowienie z dnia 26 lipca 2017 r., II K 180/17, LEX nr 2349409) wskazać dodatkowo trzeba, że „ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do

podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zakwestionowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, nie może ograniczyć się do prostego zanegowania jej i arbitralnego stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad wiedzy – w szczególności logicznego rozumowania – oraz doświadczenia życiowego, oceniając zebrany materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy tu także uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwnie, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione”. Tymczasem obrońca oskarżonego T. K. w petitum apelacji ograniczył się do zanegowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy, bez wskazania, jak jego zdaniem miałyby ona być dokonania.

Z opisanych powodów Sąd Apelacyjny ograniczył się do tych zarzutów dotyczących oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy, które obrońca oskarżonego T. K. uszczegółowił w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego.

Przed przejściem do ich analizy przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy,
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oraz na niekorzyść oskarżonego,
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (postanowienie SN z dnia 28 kwietnia 2015 r., II KK 89/15, OSNPG 2015/7-8/7; KZS 2015/7-8/26; postanowienie SN z dnia 1 września 2010 r., IV KK 78/10, OSNwSK 2010/1/1653).

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku doprowadziła do wniosku, że Sąd Okręgowy w analizowanym zakresie uczynił zadość przytoczonym wyżej wymogom. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena dowodów przemawiających za przypisaniem oskarżonemu T. K. ciągu przestępstw opisanych w pkt 1 zaskarżonego wyroku, a także popełnionego z nim wspólnie i w porozumieniu czynu przypisanego oskarżonemu J. R. w punkcie 8 tegoż wyroku, jak również czynów przypisanych pozostałym oskarżonym, została dokonana bez uchybienia regułom logicznego rozumowania, wskazaniom wiedzy, czy też zasadom doświadczenia życiowego, w sposób wszechstronny i bezstronny, i jako takowa – wbrew twierdzeniom apelacji – nie wykracza poza swobodną oraz pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Sąd I instancji zgromadził istotne dla rozstrzygnięcia dowody, w szczególności nie naruszając treści art. 167 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 14 kwietnia 2016 r. i art. 410 k.p.k., a zgromadzony materiał dowodowy poddał dostatecznej analizie i ocenie, czemu dał wyraz w zwięzłym, czyli odpowiadającym wymogom z art. 424 § 1 k.p.k. pisemnym uzasadnieniu. Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne (z dwoma drobnymi zastrzeżeniami, o których dalej niżej) są prawidłowe i mają oparcie w zebranych i powołanych przez Sąd Okręgowy dowodach, w efekcie czego zasługiwały na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

W szczególności, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego T. K., a pośrednio także obrońcy oskarżonego J. R. depozycje procesowe M. K. (2), J. P. i S. W. dotyczące mechanizmu popełnienia przestępstw przypisanych zaskarżonym wyrokiem oraz podjętych w ich ramach obiektywnych elementów zachowań oskarżonych T. K., J. R., jak również J. K., A. G. i R. W., zasługiwały na wiarę z uwagi na konsekwencję oraz wzajemną spójność, a w niektórych miejscach korespondowanie. Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (str. 31) wyraźnie wskazał na konkretne dowody, w tym depozycje procesowe, które przemawiały za sprawstwem oskarżonych T. K. i J. R., a ocenę tę Sąd Apelacyjny podziela.

Nie sposób podzielić argumentacji obrońcy oskarżonego T. K., że w swych depozycjach procesowych M. K. (2), J. P. i S. W. zrzucali z siebie odpowiedzialność, przenosząc ją na oskarżonych (k. 649), skoro wymienieni, słuchani zarówno

jako podejrzani w śledztwie, jak i jako świadkowie w niniejszym postępowaniu sądowym, podawali okoliczności jednoznacznie świadczące również o ich współsprawstwie, zaś Sąd I instancji wyeliminował ich dane osobowe z opisów czynów tylko dlatego, że ich wina nie została przesądzona innym prawomocnym wyrokiem (str. 33). Wręcz niezrozumiały był zarzut obrońcy oskarżonego T. K., że Sąd Okręgowy „nie wyjaśnił i nie wskazał na jakiej podstawie prawnej i na podstawie jakich dokumentów doszło do stwierdzenia, iż o nanoszeniu nieprawdziwych danych firmy J. i T. K. w drukach standardowych ci mieli wiedzę skoro sam J. P. przyznał się, iż to on nanosił pieczętki oraz uzupełniał przedmiotowe druki o dane ustalone ze swoimi współnikami” (k. 650). Wszak, na wiedzę, inicjatywę i zamiar kierunkowy oskarżonych T. K. i J. R. w popełnieniu przypisanych im przestępstw wskazywały jednoznacznie nie tyle dokumenty, ile korespondujące ze sobą depozycje procesowe M. K. (2), J. P. i S. W..

Świadczyły one jednoznacznie o tym, że czyn przypisany oskarżonym T. K. i J. R. wspólnie i w porozumieniu został przez nich zaplanowany i wspólnie zrealizowany. Wszak M. K. (2) i S. W. zbieżnie podali, że był to „kredyt na słupa i w gruncie rzeczy chodziło tylko o wygenerowanie tej nadwyżki finansowej dla ich wspólnych rozliczeń” (k. 155v, podobnie k. 254v), a obydwaj oskarżeni przynosili potrzebne dokumenty dotyczące firmy R. W. (k. 127, 254v), przy czym jako tzw. „słupa” znalazł go oskarżony T. K. (k. 156), który zlecił też zabezpieczenie kredytu na maszynie, która nie istniała (k. 155v, 254v). Z kolei depozycje procesowe J. P., że oskarżony T. K. prowadził szczegółowe rozmowy na temat tego kredytu z M. K. (2) i S. W.” (k. 235v), korespondowały z wyjaśnieniami S. W., iż oskarżony J. R. udzielał J. P. i K. informacji na temat firmy W., które były potrzebne do uzyskania kredytu (k. 254v). W takich okolicznościach, zważywszy na prawidłowo ustalony przez Sąd I instancji i bezsporny fakt posłużenia się przez oskarżonych podrobionym dokumentem umowy z dnia 12 sierpnia 2008 r. o współpracy, zawartej rzekomo z „P.P.H.U. (...)”, na którym podrobiono podpis M. K. (3), a także szeregiem nierzetelnych dokumentów finansowych firmy oraz zawierającą nieprawdę fakturą VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r. o rzekomej sprzedaży R. W. dwóch ładówek kołowych C.(...) jasnym było, że zachowania współdziałających oskarżonych T. K. i J. R. ukierunkowane były na wyłudzenie kredytu.

Z uwagi na opisaną mnogość dowodów świadczących o wyczerpaniu znamion strony przedmiotowej i podmiotowej przypisanego oskarżonemu T. K. przestępstwa, konstatacji powyższej nie podważało to, że – jak w tym jedynym przypadku trafnie zarzucił obrońca oskarżonego T. K. – w sprawie nie było dowodów na poczynione przez Sąd I instancji ustalenie faktyczne (str. 8 uzasadnienia), jakoby to akurat oskarżony T. K. dostarczył wycenę dwóch koparek kołowych C.(...) na łączną kwotę 570 000 zł. Wyjaśnienia S. W. (k. 255) wskazywały bowiem, że opinię tę przyniósł do biura M. K. (2) oskarżony J. R., co z kolei świadczyło o współdziałaniu wymienionych oskarżonych.

Z kolei wyjaśnienia S. W. (k. 253) dowiodły, że oskarżony T. K., poinformowany, iż na podstawie przedłożonych przez niego oryginalnych dokumentów firmy (...) nie zostanie przyznany kredyt, zgodził się na przerobienie tej dokumentacji przez M. K. (2) i J. P. celem uzyskania środków z banku. Gołosłowne były twierdzenia obrońcy oskarżonego T. K., że oskarżony ten i oskarżona J. K. nie widzieli podrobionych dokumentów po wypełnieniu, jak również nie nanosili danych w nich tkwiących, bowiem podpisywali je jako karty in blanco (k. 651).

Wreszcie, konsekwentne depozycje procesowe M. K. (2) wskazywały, że oskarżony T. K. przywoził dokumenty związane z firmą oskarżonego A. G. (...) (k. 135v, 156), a obydwaj wymienieni oskarżeni zaakceptowali jej przerobienie tak, aby firma miała zdolność kredytową (k. 138, 156). Wiarygodność tych depozycji wzmacniały te wyjaśnienia oskarżonego A.G., w których potwierdził, że wraz z oskarżonym T. K. przyjechał do B. do M. K. (2) (k. 1120 akt Ds), stąd trafnie Sąd Okręgowy w oparciu o nie poczynił w tym zakresie ustalenia faktyczne (str. 15).

Chybione były twierdzenia obrońcy oskarżonego T. K. jakoby to Sąd I instancji został wprowadzony w błąd co do roli K. P. w przestępczym procederze (k. 649), co pośrednio miałyby osłabiać wiarygodność depozycji procesowych jej ojca – świadka J. P.. Zauważyć należy, że informacje o tym, iż K. P. przyjęła wnioski o kredyty opisane w pkt IV, V tiret 1 i V tiret 2 części wstępnej wyroku (dotyczące oskarżonych T. K. i A. G.) oraz wnioski o kredyty opisane w pkt III tiret 1 i 2 (dotyczące oskarżonych T. K. i J. K.) zawarte były w ujawnionym przez Sąd Okręgowy raporcie z audytu specjalnego (k. 50-110), a nadto wynikały z zeznań świadka Z. G.. Z kolei zarzut niewezwania tego ostatniego świadka przez Sąd I instancji na rozprawę główną, i to „z niewyjaśnionych przyczyn” (k. 649), świadczy o niezapoznaniu się

przez skarżącego z całością akt sprawy. Wszak, świadek Z. G. została przesłuchana w drodze wideokonferencji z Sądem Okręgowym w Lublinie (k. 214-214v) na rozprawie w dniu 27 września 2016 r., na której – na wniosek prokuratora i wobec braku sprzeciwu pozostałych stron, w tym ówczesnego obrońcy oskarżonego T. K. – odczytano jej zeznania ze śledztwa złożone dnia 23 stycznia 2013 r.

Chybione, bowiem oparte na błędnych założeniach prawnych, były zarzuty obrońcy oskarżonego T. K. rzekomej wybiórczej oceny „zeznań” A. G., R. W., J. R.. Trudno sformułowanie to było uznać li tylko za pomyłkę, skoro w uzasadnieniu apelacji obrońca oskarżonego T. K. forsował pogląd, że „świadek” A. G. „uprzedzony o odpowiedzialności z art. 233 § 1 k.p.k. poświadczal nieprawdę” (k. 652). Dość stwierdzić, że wymienieni nie składali zeznań i nie byli pouczeni o odpowiedzialności karnej za fałszywe ich złożenie, gdyż w niniejszej sprawie byli oskarżonymi.

Kompletnie niezrozumiałe, a wręcz sprawiające wrażenie omyłkowego ich powołania, były zarzuty obrońcy oskarżonego T. K. naruszenia art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 427 § 1 k.p.k., art. 444 k.p.k., skoro dotyczą one reguł wnoszenia środka odwoławczego, a nie działań sądu.

Zważywszy na powołanie się przez obrońcę oskarżonego T. K. na fakt, że oskarżony ten nie był karany (k. 653) oraz zgłoszony alternatywnie wniosek apelacyjny o warunkowe zawieszenie wykonania kary na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny rozważył także kwestię trafności sankcji karnej wymierzonej przez Sąd I instancji. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd I instancji należycie uwzględnił dyrektywy generalne i indywidualne wymiaru kary (str. 40-41), akcentując, że oskarżony T. K. był inicjatorem, organizatorem, istotnym wykonawcą i beneficjentem wszystkich przestępczych zachowań objętych wyrokiem, skutkujących wyrządzeniem szkody w wysokości blisko półtora miliona złotych. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, aby wymierzona temu oskarżonemu kara 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny była rażąco niewspółmierna. Zauważyć należy, że przepisy, na które powołał się obrońca oskarżonego T. K. w apelacji uniemożliwiają warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w takiej wysokości. Na marginesie wspomnieć wypada, że wbrew twierdzeniem obrońcy oskarżonego T. K., Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku bynajmniej nie wskazał, że oskarżony ten był karany, a wręcz przeciwnie – dostrzegł jego dotychczasową niekaralność (str. 41).

Przechodząc do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego J. R., na wstępie zaznaczyć należy, że jeden z nich (ujęty w punkcie 1a) okazał się zasadny. Co prawda, twierdzenia skarżącego, iż złożenie przez oskarżonego J. R. podpisu na fakturze VAT (...) nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r. nie wynika z żadnego dowodu, jest nazbyt daleko idące, jednak rzecz w tym, że zgromadzone dowody nie były wystarczające do poczynienia w tej mierze jednoznacznego ustalenia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w świetle wyjaśnień oskarżonego J. R., nieprzyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a zatem i do podpisania owej faktury, przy równoczesnym braku dowodów stanowczo wskazujących na autorstwo tego oskarżonego jako kreatora podpisu, w szczególności wobec nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego i ekspertyzy dokumentów w tym zakresie, błędem Sądu I instancji było ustalenie, że oskarżony podpisał ową fakturę. Na poczynienie jednoznacznych ustaleń co do autora owego podpisu nie pozwalały depozycje procesowe świadka R. M., który w ogóle nie był o tę kwestię pytany (k. 340-340v), ani świadków J. P. (k. 237v-238) i S. W. (k. 256v-257), którzy choć żywili przekonanie, że fakturę ową podpisał oskarżony J. R., to przecież nie byli specjalistami w tym zakresie, a więc nie mogli zastąpić biegłych.

Podzielenie zasadności analizowanego zarzutu czyniło koniecznym dokonanie zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu J. R. w punkcie 8 zaskarżonego wyroku, a ponieważ czyn został popełniony w warunkach współsprawstwa z art. 18 § 1 k.k. – nieodzowną stała się analogiczna modyfikacja w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu T. K. w punkcie 1 oraz oskarżonemu R. W. w punkcie 6 zaskarżonego wyroku. Zważywszy, że żaden ze skarżących nie kwestionował prawidłowego ustalenia sądu meriti, że w analizowanej fakturze podano nieprawdę co do sprzedaży dwóch ładowarek, Sąd Apelacyjny dokonał zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w jego punkcie 8 sformułowanie „oraz podrobionej faktury VAT proforma nr (...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której podając się za prezesa zarządu spółki (...) w T., uprawnionego do jej wystawienia, poświadczyl nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” zastąpił sformułowaniem „oraz faktury VAT proforma nr(...) z dnia 20 sierpnia 2008 r., w której podano nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”, w punkcie 1 sformułowanie „w którym J. R., podając się

za prezesa zarządu uprawnionego do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczyl nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” – sformułowaniem „w której podano nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”, a w punkcie 6 sformułowanie „w którym J. R., podając się za prezesa zarządu uprawnionego do wystawiania dokumentów w imieniu spółki (...) w T., poświadczyl nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek” – sformułowaniem „w której podano nieprawdę co do sprzedaży R. W. dwóch ładowarek”. Podkreślenia wymaga, że zmiana ta nie wpłynęła na kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu J. R., a tym bardziej przypisanego oskarżonym T. K. oraz R. W. gdyż niewątpliwie nie pozbawiała przypisanych im zachowań znamion z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. oraz z art. 297 § 1 k.k., zaś wszyscy wymienieni współsprawcy już tylko składając wśród dokumentów stanowiących załącznik do wniosku kredytowego podrobioną umowę z dnia 12 sierpnia 2008 r. o współpracy, zawartą rzekomo z „P.P.H.U. (...)”, na którym podrobiono podpis M. K. (3), użyli jej jako autentycznej, a zatem wyczerpali znamiona z art. 270 § 1 k.k..

Jednak, mimo poprawności przyjętej przez Sąd Okręgowy kwalifikacji prawnej – celem zapewnienia jednoznaczności w tej ważnej kwestii, w której w postępowaniu odwoławczym można działać z urzędu (art. 455 k.p.k.) – Sąd Apelacyjny dostrzegł potrzebę drobnej korekty wyroku. Przypomnieć bowiem należy, że z nieomówionych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn Sąd I instancji w jego punktach 1, 6 i 8 wskazał, że dokonuje zmiany polegającej na wyeliminowaniu art. 273 k.k. z kwalifikacji prawnej czynów opisanych. W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak podstaw prawnych do dokonania w części dyspozytywnej wyroku zmiany czynu zarzucanego przez wyeliminowanie z jego kwalifikacji prawnej określonego przepisu ujętego w części wstępnej (w tym przypadku art. 273 k.k.). Wszak w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że stawiany wyrokowi wymóg, aby zawierał wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej (art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k.), jest realizowany wyłącznie poprzez dokonanie po opisie czynu przypisanego przytoczenia in extenso zestawu przepisów karnych, których znamiona czyn przypisany wyczerpuje oraz innych, które zostały zastosowane. Zważywszy, że Sąd Okręgowy wskazał owe przepisy w prawidłowym miejscu i podając poprawną kwalifikację prawną przypisanych czynów, zwroty „z kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I eliminuje art. 273 k.k.” oraz analogiczne zawarte w punktach 6 oraz 8 zaskarżonego wyroku należało wyeliminować jako zbędne, a całość użytych w tych punktach sformułowań zastąpić takimi, które klarownie wskazywałyoby, czego dotyczą dokonane zmiany.

Przy okazji rozważań nad kwalifikacją prawną czynów przypisanych oskarżonym Sąd Apelacyjny dostrzegł także potrzebę doprecyzowania daty, z jakiej pochodziły przepisy („ustawa”), które zostały zastosowane. W zaskarżonym wyroku ograniczono się bowiem do powołania (skądinąd trafnie) art. 4 § 1 k.k. Biorąc pod uwagę wszystkie „ustawy” obowiązujące od czasu popełnienia przez oskarżonych czynów do daty wyrokowania, za najbardziej względny należało uznać stan prawny obowiązujący dnia 7 czerwca 2010 r. Przypomnieć należy, że w owym czasie nie tylko istniała możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze do 2 lat, ale również na gruncie art. 33 § 1 k.k. najwyższa ilość stawek dziennych grzywny wynosiła 360, a nie 540 jak po tej dacie. Zważywszy na wysokość stawek dziennych orzeczonych w zaskarżonym wyroku, przepisy dotyczące ich górnej granicy miały realne znaczenie dla wymiaru orzeczonych oskarżonym kar.

Kończąc rozważania wykazujące zasadność zmian dokonanych w punktach 1 i 8 zaskarżonego wyroku, podkreślić należy, że wobec ich relatywnie niewielkiego zakresu w stosunku do całości czynów przypisanych oskarżonym T. K. oraz J.R., Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do obniżenia wymierzonych tym oskarżonym kar.

Pozostałe zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego J. R. nie zasługiwały na uwzględnienie. Chybione było twierdzenie skarżącego, że oskarżony J. R. nie odniósł korzyści majątkowej z udzielonego R. W. kredytu, gdyż umowa kredytowa oraz wypłata środków na konto spółki (...) nastąpiła już po odwołaniu oskarżonego z funkcji prezesa spółki, a on nie miał dostępu do jej rachunku bankowego. Sąd Okręgowy prawidłowo bowiem ustalił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie tylko to, że powodem zaciągnięcia analizowanego kredytu były wzajemne rozliczenia oskarżonych J. R. i T. K. (str. 5), ale również, że pieniądze z kredytu wpłynęły do rzekomego sprzedawcy dwóch koparek kołowych – spółki (...) w T., po czym podzielone zostały między oskarżonych J. R., T. K. i R. W. (str. 9). Choć w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie wskazano konkretnych dowodów, pozwalających na ustalenie o takim podziale, to o prawidłowości jego poczynienia świadczą spójne ze sobą depozycje procesowe świadków S. W.

(wyjaśnienia z k. 255, 256v, podtrzymane na rozprawie k. 261v) oraz M. K. (2) (k. 127, 155v, 157v), którzy jednomyślnie podali, że oskarżeni T. K. i J. R. pieniądze z kredytu podzielili między siebie, a kwotę 40.000 zł oskarżony T. K. dał oskarżonemu R. W.. Dodatkowo, wyjaśnienia S. W. dowodziły, że oskarżeni J. R. i T. K. pokłócili się o dokonany podział, gdyż ten pierwszy twierdził, że z tego kredytu wziął 200.000 zł, gdyż tyle był mu winny oskarżony T. K., który z kolei utrzymywał, że oskarżony J.R. wziął 250.000 zł (k. 255).

Sąd Apelacyjny zauważa, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego J. R. zawartym w uzasadnieniu apelacji, osiągnięciu przez tegoż oskarżonego korzyści majątkowej z udzielonego R. W. kredytu nie stały na przeszkodzie formalne zmiany w pełnieniu funkcji prezesa w spółce (...) raz przez oskarżonego J. R., a innym razem przez R. M.. Zagadnienie to miał na uwadze sąd meriti (str. 8 uzasadnienia), powołując się na zmiany w Krajowym Rejestrze Sądowym, opublikowane w Monitorze Sądowym i Gospodarczym nr 180/2008 (3029), pod pozycją 160760 (omyłkowo SO wskazał 16076). Z wpisu tego wynika, że w drodze aktu notarialnego z dnia 11.07.2008 r. na stanowisku prezesa spółki J. R. zastąpił R. M.. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że w wyniku tej zmiany oskarżony J. R. utracił dostęp do spółki (...) i jej konta. Wszak, depozycje świadka M. K. (2) dowodziły, że w zamiarze starających się o analizowany kredyt przyznane środki miały trafić na konto spółki (...), która faktycznie – niezależnie od zmian osobowych na stanowisku prezesa – zawsze była zarządzana przez oskarżonego J. R., zaś R. M. był wręcz określany „słupem” (k. 155v). Za wiarygodnością tych twierdzeń dodatkowo przemawiał niesporny i przyznany w apelacji fakt, że R. M. był zaufanym współpracownikiem oskarżonego J. R., z którym znali się blisko od wielu lat. W efekcie, nie budziło wątpliwości Sądu odwoławczego, że nawet w tych okresach, gdy oskarżony J. R. formalnie nie był prezesem spółki (...), a stanowisko to piastował R. M., to oskarżony miał dostęp do wpływających do spółki środków finansowych. Dlatego też, Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że oskarżony J.R. wziął udział w podziale wyłudzonych środków kredytowych.

Z kolei tak ustalona okoliczność, w zestawieniu z ustaleniami co do czynnej roli oskarżonego J. R. w działaniach wprowadzających pokrzywdzony bank w błąd (dostarczanie dokumentów M. K. (2) i S. W. oraz uzgodnienia z nimi w zakresie użycia dokumentów podrobionych, nierzetelnych i zawierających nieprawdę), jednoznacznie przemawiała za trafnością przypisania przez sąd meriti oskarżonemu J. R. współsprawstwa w czynnie przypisanym w punkcie 8 zaskarżonego wyroku. W efekcie, mimo nieudowodnienia, że to oskarżony J.R. podpisał fakturę proforma VAT z dnia 20.08.2008 r., zawierającą nieprawdziwe dane, i tak współsprawstwo tego oskarżonego w przypisanym mu czynnie nie budziło wątpliwości.

Za całkowicie chybiony należało uznać ostatni z zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego J. R., dotyczący naruszenia prawa materialnego w postaci art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Na wstępie zauważyć należy, że zarzut ten nie został poprawnie sformułowany. Skoro bowiem skarżący (co przeanalizowano wyżej) kwestionował ustalenie Sądu I instancji o udziale oskarżonego J. R. w podziale środków pochodzących z kredytu, to tym samym, choć nie wprost, zarzucał w tym zakresie błąd w ustaleniach faktycznych. Tymczasem, jak podkreśla się w judykaturze, naruszenie prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumcji, można mówić o obrazie prawa materialnego (postanowienia SN z dnia 8 maja 2015 r., III KK 333/14, LEX nr 1713025; z dnia 28 maja 2015 r., II KK 135/15, LEX nr 1786793; z dnia 10 września 2015 r., V KK 118/15, LEX nr 1785812). Jednak, niezależnie od powyższych uwag natury formalnej, zarzut naruszenia art. 294 § 1 k.k. był całkowicie niezasadny, gdyż Sąd I instancji prawidłowo zastosował ten przepis. Podkreślić bowiem należy, że w przypadku przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. o jego kwalifikowanej postaci z art. 294 § 1 k.k. decyduje nie wysokość szkody, a wartość przywłaszczonego mienia. Przesądza o tym jednoznacznie brzmienie art. 294 § 1 k.k. Poza tym, szkoda majątkowa nie należy do znamion typu czynu zabronionego określonego w art. 286 § 1 k.k. i pojęcia tego nie należy utożsamiać z pojęciem mienia, którym pokrzywdzony niekorzystnie rozporządził na skutek oszukańczych zabiegów sprawców. W efekcie, bez znaczenia dla przyjętej kwalifikacji z art. 294 § 1 k.k. było, jaka część wyłudzonego mienia nie została ostatecznie odzyskana i mogła zostać uznana za wyrządzoną szkodę. Wreszcie, z uwagi na trafnie przyjętą i omówioną przez Sąd I instancji konstrukcję współsprawstwa (str. 38 uzasadnienia), dla przyjętej kwalifikacji prawnej nie miało znaczenia, jaka część wyłudzonego kredytu przypadła oskarżonemu J.R..

Zważywszy, że apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.), w tym przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.), Sąd Odwoławczy rozważył również te kwestie. Jednak, zdaniem Sądu Apelacyjnego, kary wymierzonej oskarżonemu J. R., zważywszy zwłaszcza na zagrożenie ustawowe przypisanego czynu, wysokości niekorzystnego rozporządzenia mieniem i wysokości wyrządzonej szkody, nie sposób było uznać za „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się zaakceptować. Przeciwnie, ferując wyrok w zakresie wymiaru kary, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 40-41) wskazał na wszystkie okoliczności faktyczne i prawne, które miał w polu widzenia, w tym okoliczności łagodzące i obciążające, a zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć co do kary nie wykraczał poza granice swobodnego uznania sędziowskiego. W szczególności, w świetle uprzedniej pięciokrotnej karalności oskarżonego J.R., w tym za przestępstwa podobne, brak było przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Odnosząc się z kolei do zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego A. G., Sąd Apelacyjny zaznacza, że częściowo podzielił sformułowane w punktach 1b i 2. Trudno bowiem nie zgodzić się ze skarżącym, że wbrew art. 424 k.p.k., a ściślej jego paragrafowi 2, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zabrakło przytoczenia okoliczności, które sąd miał na uwadze przy orzekaniu o wysokości stawki dziennej grzywny lub choćby o związanej z tym kwestii kosztów sądowych. Jednak, chociaż uzasadnienie wyroku powinno zawierać odniesienie się przez sąd do każdej kwestii będącej przedmiotem rozstrzygnięcia i wytłumaczenie stanowiska w tym zakresie (zob. K. Eichstaedt, Komentarz do art. 624 k.p.k., teza 23 [w:] D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I (art. 1-424), WKP 2018), to przecież zgodnie z art. 455a k.p.k. nie można uchylić wyroku z tego powodu, iż jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Mając na uwadze dane zawarte w aktach sprawy, Sąd Apelacyjny uznał za trafną argumentację skarżącego, że Sąd meriti wbrew treści art. 33 § 3 k.k. nie uwzględnił dostatecznie dochodów oskarżonego, jego warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych. W szczególności niejasne było, dlaczego akurat wobec tego oskarżonego w zaskarżonym wyroku przyjęto najwyższą wysokość stawki dziennej grzywny. Niesporne w sprawie okoliczności wynikające po części z dokumentów zawartych w aktach sprawy, których ponowne dołączenie do apelacji było zbędne, wskazują, że oskarżony A. G., również z uwagi na wiek, jest schorowany, co utrudnia mu podjęcie aktywności zawodowej, prowadzi samotnie gospodarstwo domowe, jest właścicielem udziałów w nieruchomości, którymi jednak nie może swobodnie dysponować (k. 479-480), świadczy alimenty na rzecz szesnastoletniego A. G. na poziomie 500 zł miesięcznie (k. 477), a utrzymuje się z renty w wysokości 430,81 Euro (k. 475-476).

Ponadto, należy jednak zauważyć, o czym obrońca oskarżonego A. G. nie wspomniał, że oskarżony ten na podstawie decyzji organu rentowego o waloryzacji świadczenia emerytalnego wraz z tłumaczeniem za okres od 01.11.2013 r. do 31.12.2016 r. otrzymał wyrównanie w wysokości 13.911,08 EUR (k. 475-476), co zapewniło mu dodatkowe dochody, które winien spożytkować na zadośćuczynienie społeczeństwu za wyrządzone przestępstwem szkody i zapłacić grzywnę. Poza tym, jak wynika z ujawnionych na rozprawie apelacyjnej aktualnych danych o karalności, oskarżony A. G. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 07.03.2018 r. (sygn. akt III K 147/17) za przestępstwo z art. 271 § 3 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz na karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 100 zł stawka (k. 714). Biorąc pod uwagę datę uprawomocnienia się tego wyroku (15.03.2018 r.), należy uznać, że oskarżony A. G. zaakceptował wysokość stawki dziennej orzeczonej w tamtym postępowaniu. Logicznie rozumując, miał on więc wówczas dochody lub majątek pozwalające na jej wykonanie. Zważywszy, że od wspomnianej daty upłynęło ledwie kilka miesięcy, podczas których nie wydarzyło się nic niezwykłego w życiu oskarżonego, a przynajmniej o tym nie poinformował, za uprawnione Sąd Apelacyjny uznał przyjęcie, że wobec oskarżonego A. G. stawka dzienna grzywny w kwocie 100 zł uwzględnia dostatecznie przesłanki z art. 33 § 3 k.k. Środki, które oskarżony ten uzyskał relatywnie niedawno, powinny pozwolić mu na uiszczenie orzeczonej grzywny. Logiczną konsekwencją tego stanowiska było uznanie, że nie było podstaw do zwolnienia A. G. od kosztów sądowych w zakresie większym niż uczynił to Sąd I instancji, a zatem nie doszło do naruszenia art. 624 § 1 k.p.k.

Zważywszy, że w skutek częściowego uwzględnienia apelacji doszło do obniżenia kwoty grzywny zasądzonej od oskarżonego A. G. w myśl art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (zwanej dalej u.o o.s.k.), konieczne stało się wymierzenie przez Sąd odwoławczy jednej opłaty za obie instancje według kary ostatecznie orzeczonej. Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 u.o o.s.k. wyniosła ona 2700 zł.

W kontekście tego rozstrzygnięcia należy zauważyć, że w punkcie 9 zaskarżonego wyroku orzeczono całościowo o kosztach sądowych. Mimo że wymóg wyszczególnienia, jaką część kosztów sądowych w stosunku do poszczególnych oskarżonych stanowiły opłaty, a jaką wydatki, nie wynika wprost z przepisów, w praktyce orzeczniczej jest ono pożądanym, na co zwracano uwagę w judykaturze (wyrok SA w Krakowie z dnia 25 lutego 2004 r., II AKa 359/03, KZS 2004/3/27). Właśnie w przypadku zastosowania art. 10 ust. 1 u.o o.s.k., jak w sprawie niniejszej, zachodzi bowiem konieczność wydzielenia z kwoty łącznej kosztów sądowych tej ich części (opłaty), której dotyczy reformatoryjne rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego. W realiach niniejszej sprawy obliczenia rachunkowe oparte na wymiarze kar orzeczonych przez Sąd I instancji wskazują, że wówczas w istocie obciążono oskarżonego A. G. kwotą 3900 zł tytułem opłaty (20% z 36.000 zł + 300 zł), wobec czego zasądzone wydatki wyniosły 860 zł (4760 zł – 3900 zł). Rozstrzygnięcie wydane przez Sąd Apelacyjny powoduje, że wysokość owych wydatków wzrasta o wydatki za postępowanie odwoławcze wynoszące w przypadku wszystkich oskarżonych 34 zł. Złożyły się na nie kwota 30 zł tytułem opłaty za wydanie informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego (§ 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego, Dz.U. 2014.861 ze zm.) oraz jedna piąta część kwoty 20 zł stanowiącej ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w każdej instancji (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa postępowaniu karnym, t.jedn. Dz.U. 2013.663).

Mając powyższe na uwadze, wobec braku bezwzględnych przyczyn odwoławczych, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zmieniono zaskarżony wyrok w opisany wyżej sposób, utrzymując go w mocy w pozostałym zakresie.

Na mocy art. 618 § 1 pkt 18 k.p.k. w zw. z art. 22⁽³⁾ ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2016.1715) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego W. K. – Kancelaria Radcy Prawnego w B. kwotę 738 zł (w tym 23% VAT) tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu T. K. w postępowaniu odwoławczym.

Wobec nieuwzględnienia środków odwoławczych, wniesionych przez obrońcę oskarżonego T. K. oraz obrońcę oskarżonego J. R., w myśl art. 636 k.p.k. obciążały tych oskarżonych koszty procesu za postępowania odwoławcze. Złożyły się na nie opłaty za postępowanie odwoławcze w kwotach: 7600 zł od oskarżonego T. K. oraz 2700 zł od oskarżonego J. R., a także wydatki postępowania odwoławczego od każdego z nich w kwocie 34 zł, tj. takiej jak wyliczona wyżej od oskarżonego A. G. Opierając się na względach słuszności, na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonego T. K. od uiszczenia wydatków związanych z ustanowieniem dla niego obrońcy z urzędu.

SSO del. Marcin Ciepiela SSA Mirosław Ziaja SSA Michał Marzec